

Mijn kinderjaren op Texel

Ik ben in augustus 1959 op Texel in Eierland geboren, geluksvogel die ik ben. Toen ik 1 was verhuisden we naar Den Burg. Mijn jeugd speelde zich vooral in de natuur af. Het bos, het strand. Ik werd in een rieten kinderzitje gezet samen met mijn knuffels en het avontuur kon beginnen. Regelmatig vielen die knuffels er uit en moest er gestopt worden om alles geduldig weer op te halen. Mijn moeder had een grote fantasie en vertelde mij dat het boswerkerhuisje het huis van een heks was, een hele lieve natuurlijk, want anders had ik nooit meer het bos ingedurfd. Toen ik wat groter was, vroeg ik hoe de heks de krant kreeg daar in het diepe bos, dat scheen ik heel belangrijk te vinden. Ook een heks moet toch op de hoogte blijven.

Op een gegeven moment brak de tijd aan dat ik mijn schooltijd moest beginnen. Als goed klein katholiekje ging ik naar de Maria Stella kleuterschool. Ik zat in de klas bij zuster Ancilla. Die kon uitstekend met kleuters omgaan en met kabouters want elke morgen als we op school kwamen hadden de kabouters (volgens haar) een prachtig Texels tafereel op het bord getekend. Een keer maakten we een groot uitje, we gingen met een paar auto's naar het bos om daar te spelen. Om te kijken of alles goed met mij ging, sloop mijn vader achter de bomen, gelijk een spion. Hij kon het thuisfront melden dat alles prima verliep. Natuurlijk gingen we ook naar de kerk. De trouwe knuffels weer mee. Ik vond het prachtig. De wierook, de beelden, de rijen met nonnen in imposant vol ornaat. Pastoor was toen Pastor Person, kapelaan was kapelaan Stam. Toen ik later in Amsterdam ging wonen kreeg ik hem als pastoor. Kleine wereld. Met 6 ging ik naar de Jozefschool. Ik had thuis al een beetje gekrabbeld, maar daar leerde ik echt schrijven. Mijn allereerste woord was oor. Ik was er zo trots op dat ik oor kon schrijven, dat ik toen de school uitging het iedereen onderweg vertelde. Een keer in de week kwam een meester uit een andere klas op het harmonium spelen en was het lekker samen zingen.

Heel belangrijk op Texel was de folklore. Machtig boeiend! De voor mij reus Roeper scheerde schapen, ik dirigeerde het draaiorgel en had de diepe overtuiging dat dat hielp. Je kon ook een patroontje krijgen voor een kinderfolkorepakje. Nu was ik achter in de tuin stoere Ivanhoe, ik wou ook een stoer pakje, ik werd dus een klein meisjesboertje.

Winkels had je lang niet zoveel toen in Den Burg, meest woonhuizen met stoepjes, ik vond het machtig om van stoepje naar stoepje te springen, heel het centrum door. Albert Heijn had al wel een vestiging maar was nog geen zelfbedieningszaak, je moest een lijstje opnoemen. Heel revolutionair was de eerste zelfbediening. De Uniek.

Wij woonden in de Gasthuisstraat met aan het begin een hoefsmid. Het was eng en boeiend tegelijk om naar die grote paarden te kijken.

Als kind doe je niet aan moeilijke namen. Zo heette de rechterbuurman buurman aardappel, omdat hij altijd de aardappels bracht en de linkerbuurvrouw was buurvrouw knot. Haar dochter was de nu bekende schrijfster Wilma Eelman.

Er was nog geen stoep, alleen gras. Als mijn vader zin in een uitgebreide buurbabbel had, ging hij het gras maaien. Op een mooie verjaardag kreeg ik een trapauto en vader droeg het naar de straat, struikelde over een grasbobbels en kwam met een verkreukte auto weer terug.....(snik.

Natuurlijk hoorde ook een autopod tot mijn vervoermiddelen. Ik was een beetje een stunteltje dus mijn ouders begeleidden mij trouw. Tot ik op een dag op de niet geheel horizontaal lopende Lijnbaan ongewoon veel vaart kreeg en ik met wapperende haren de straat afsuisde. Mijn ouders hollend er achter aan. Net Comedy Capers.

De tuin bij onze woning was reuzegroot. Alleen stond daar een diepe put. Daar kwam mijn moeders fantasie weer te voorschijn. Er woonden enge putbeesten in, dus niet naar de put gaan! Nooit gedaan.

Helaas besloten mijn ouders te verhuizen naar Den Helder. Andere kinderen stoven enthousiast mijn mooie tuin in. Texel blijft je in het hart of je nu jong bent of oud, dus ik heb de burgemeester geschreven of we a.u.b. weer naar Texel konden. Ik kreeg een door hem persoonlijk geschreven brief terug waarin hij mij raadde mijn ouders in te schakelen en mijn liefde voor Texel prees. Ze hebben een paar pogingen gedaan, echter het lukte niet. We zijn nog wel heel veel op vakantie geweest op Texel. Dit eiland laat je niet los.

Hoewel ik geen rijen Witte's, Dros of Eelmannen als voorouders heb, voel ik mij nog altijd 100% Texelaar.

Als ik op mijn eiland ben heb ik het gevoel weer echt thuis te zijn.

Adinda de Boer
Den Helder